

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobců: a) J. B.

b) M. B.

oba zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému:

Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KrÚ- 15403/2021/153/OMSŘI/Bre, ze dne
16. 2. 2021,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se včas podanou žalobou domáhali soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chvaletice, odboru stavebního a územního plánování, ze dne

2. 10. 2020, č. j. CHVA-4803/20/SÚ/LHo, kterým výrokem I. byla povolena výjimka podle ust. § 169 odst. 3, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), z ust. § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pro umístění staveb „krytého přístřešku pro automobil, zastřešenou pergolu a přístřešku na pozemku parc. č. X v kat. území X, u rodinného domu č. p. X v obci X, které souvisí a podmiňují bydlení, a výrokem II. byly podle ust. § 129 odst. 2 a 3 a § 115 stavebního zákona a ust. § 18c vyhlášky č. 503/2006 sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, v platném znění (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), dodatečně povoleny stavby krytého přístřešku pro automobil, zastřešené pergoly, zděného oplocení podél společné vnitřní hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X a přístřešku na pozemku parc. č. X, vše v kat. území X, u rodinného domu č. p. X v obci X, tj. stavby související a podmiňují bydlení. Svoji žalobu odůvodnili následujícím způsobem.

2. Žalobci v žalobě namítli, že projektová dokumentace k dodatečně povolované stavbě neobsahuje správné údaje, konkrétně se jedná o údaje o svaživosti pozemku. V projektové dokumentaci je uvedeno, že pozemek je vyspádován od dílny žalobců ve sklonu 2 – 3,6 %. Nicméně dle žalobců je svaživost přesně opačná, k čemuž přiložili snímky z aplikace Google Earth. Správní orgán I. stupně sice k ověření této skutečnosti provedl místní šetření a ústní jednání, při kterém se dle žalovaného zástupce žalobců seznámil s fotografiemi, ten je nerozporoval a protokol z jednání podepsal. Nicméně jak vyplývá ze samotného protokolu, správní orgán I. stupně místní šetření provedl před vstupem na pozemek, zástupce žalobců tak měření a šetření nemohl být přítomen. Dále z protokolu vyplývá, že fotodokumentace byla pořízena až po skončení jednání. Takový postup je však vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť všichni účastníci řízení mají právo účastnit se ohledání místa stavby, zvláště pořizují-li se při něm podklady pro vypořádání jimi vznesené námitky. Tuto vadu namítali žalobci též v odvolání, žalovaný se však s touto námitkou nevypořádal. Skutečnost, že fotografie jsou založeny ve spise, nemůže popsanou vadu zhojit. Navíc nelze souhlasit s žalovaným, že žalobci nepředložili žádný důkaz, vyvracející zjištěné skutečnosti. Žalobci předložili snímky z aplikace Google Earth, se kterými se však žalovaný nevypořádal.
3. Další pochybení žalobci spatřují v nesprávné vypořádání námítky žalobců ohledně vzdálenosti zastřešené pergoly žadatelů, která tak ohrožuje pozemek žalobců. Okapový žlab zastřešené pergoly, jejíž dodatečné povolení bylo v řízení projednáváno, přímo doléhá na fasádu dílny žalobců, v případě větších dešťů, které nepojme okapový žlab, zde hrozí promáčení fasády. Dále zde hrozí způsobem neřešení odtoku dešťových srážek z pergoly podmáčení pozemku žalobců a následně ohrožení stability podloží v bezprostřední blízkosti základů stavby dílny. S tímto se správní orgán vypořádal odkazem na řešení odtoku vody z okapu, uvedl, že je voda vedena do zasakovací plochy, tudíž majetek žalobců nemůže být poničen. Nicméně vhodnost řešení odtoku vody z okapu může potvrdit pouze řádné hydrogeologické šetření. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při závěru o tom, že hydrogeologické a geologické poměry stavba neovlivní, vycházel z vyjádření odborné osoby autorizovaného inženýra pro pozemní stavby, tedy autora projektové dokumentace Ing. J. K., který vzhledem ke svým odborným znalostem a na základě dostupných informací tuto skutečnost potvrdil. Nicméně dle žalobců osoba

inženýra pro pozemní stavby nemůže vzhledem ke své odbornosti, a to bez znalosti již provedených hydrogeologických průzkumů či provedení výzkumu nového, učinit závěr o vhodnosti řešení odtoku vody. Relevantní též není vyjádření vodoprávního úřadu Přelouč (e-mailová zpráva), kde úřad sděluje, že s povolením výjimky souhlasí. Vyjádření nemá zákonné náležitosti a není z něj seznatelné, z jakých podkladů úřad vycházel. Námitka žalobců tak nebyla řádně vypořádána, což je vzhledem ke skutečnosti, že v řízení se řešila též výjimka z odstupové vzdálenosti povolované stavby, zásadní pochybení.

4. Závěrem žalobci uvedli, že se správní orgány opětovně nedostatečně zabývaly námitkou, že povolovaná stavba je umístěna tak, že znemožňuje řádnou údržbu drátěného plotu žalobců. Zděný plot žadatelů je v takové blízkosti, že nelze jakkoliv udržovat zejména ocelové sloupky plotu. Žalovaný sice připustil, že v případě údržby svého oplocení budou sice muset žalobci vynaložit větší úsilí, to však nebude nepřiměřené. S tímto však žalobci nesouhlasí, jelikož jak již uvedl zdejší soud ve svém rozhodnutí pod sp.zn. 52 A 3/2018, řešení údržby je již hraniční, když vzal zdejší soud za prokázané, že vzdálenost obou plotů je 5 – 7 cm. V novém rozhodnutí však správní orgány již uvádí rozestup 3 – 7 cm, což již není hraniční, ale za hranou. Z toho tak jasně vyplývá, že řádná údržba i údržba dle § 1021 občanského zákoníku je nemožná. K tomu žalobci dokládají znalecký posudek č. 3950/4/2021 od znalce Ing. Františka Machače o důsledcích nevhodně postaveného oplocení, v němž znalec uvádí, že dodatečně postaveným zděným plotem je zamezeno provádění řádné údržby dříve postaveného oplocení z pletiva. Tímto do budoucna přitom může žalobcům vzniknout škoda z titulu obnovení oplocení v celkové délce 8 m v ceně 4.333,- Kč. Stavba tak odporuje § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, neboť tato část zděného oplocení je postavena v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu.
5. Na základě všeho výše uvedeného žalobci navrhli, aby zdejší soud zrušil žalované rozhodnutí a případně též rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pro případ úspěchu ve věci uplatnili nárok na náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých závěrech, odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Ze spisového materiálu a mezi stranami ani není sporné, že Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ – 69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2, sp. zn. SpKrÚ 69419/2017, bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chvaletice, odboru stavebního a územního plánování, ze dne 5. 9. 2017, č. j. CHVA-4279/17/SÚ/Lho, sp. zn. 00396/17/SÚ/Lho, jímž byla povolena výjimka podle § 169 odst. 3, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, pro umístění stavby „*krytého přístřešku pro automobil, zastřešenou pergolu, zděného oplocení podél společné vnitřní hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X a přístřešku na pozemku parc. č. X, vše v kat. území X, u rodinného domu č. p. X v obci X, které souvisí a podmiňují bydlení*“ (výrok I). Dále byly podle § 129 odst. 2 a 3 a §§ 90, 109 až 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu,

ve znění pozdějších předpisů, dodatečně povoleny stavby „*krytého přístřešku pro automobil, zastřešené pergoly, zděného oplocení podél společné vnitřní hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X a přístřešku na pozemku parc. č. X, vše v kat. území X, u rodinného domu č. p. X v obci X*“ (výrok II). Současně byly stavebním úřadem stanoveny (mimo jiné) tyto podmínky pro užívání stavby: „*Východní stěna pergoly a část oplocení podél hranice s pozemkem parc. č. X v k. ú. X nutno před ohlášenou údržbou sousední dílny ev. č. X na pozemku st. č. X v k. ú. X manž. B. upravit tak, že koncový sloupek zděného oplocení: pomocí diamantového kotouče bude seříznut a východní strana pergoly: okap a dřevěné výplně budou demontovány. Úpravy budou provedeny na náklady vlastníků zastřešené pergoly a zděného oplocení.*“

9. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ – 69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2, sp. zn. SpKrÚ 69419/2017, podali žalobci žalobu, které zdejší soud svým rozhodnutím ze dne 31. 1. 2019, č.j. 52 A 3/2018 – 76, vyhověl a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný následně zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Celou věcí se tak správní orgány opětovně zabývaly, přičemž při novém rozhodování správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání spojené s ohledáním na místě, které proběhlo dne 24. 10. 2019, o čemž byl sepsán protokol. Součástí protokolu je mj. sdělení, že správnímu orgánu I. stupně byly předloženy následující podklady – předložení dokladu zpracovaného oprávněnou osobou (geodetem) o průběhu skutečné společné hranice v místě zděného oplocení, dopracování předložené dokumentace v rozsahu přílohy 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, v platném znění, a vyjádření vodoprávního úřadu Městského úřadu Přelouč ke způsobu odvádění dešťových vod a jejich zasakování. V řízení bylo následně nařízeno ústní jednání, o čemž je ve spisu založen záznam z tohoto jednání. Po shromáždění podkladů předložených ve spojeném řízení vydal správní orgán I. stupně sdělení ze dne 1. 9. 2020, kterým oznámil účastníkům řízení, že se mohou před vydáním rozhodnutí seznámit se všemi podklady řízení ve lhůtě do 10 dnů ode dne doručení tohoto sdělení. Poté již rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým rozhodl tak, jak je již popsáno výše v tomto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci včasné odvolání, které žalovaný žalovaným rozhodnutím zamítnul, což žalobci napadli již výše popsanou žalobou.
10. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
11. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány

alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

12. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho

odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

13. Nyní již k samotnému přezkumu.
14. Krajský soud se jako první zabýval otázkou nesprávně zjištěné svaživosti pozemku sousedícího s pozemkem žalobců. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z projektové dokumentace vypracované Ing. J. K., autorizovaným inženýrem pro pozemní stavby, dále také z doplnění ze dne 31. 7. 2017, opět vypracované Ing. K. Z těchto dokumentů krajský soud zjistil, stejně jako před ním právní orgány, že „*pozemek, na který jsou dešťové vody vypouštěny, má sklon 2,25 % (na délce 20 m převýšení 0,45 m) směrem od dílny p. J. B. postavení na hranici pozemku. Tím je zajištěno, že veškerá dešťová voda ze střechy pergoly odtéká směrem od dílny postavené na hranici pozemků X a X*“ (doplnění posouzení stavby na čl. 89 správního spisu). Tento skutkový stav následně ověřil stavební úřad především při místním šetření dne 24. 10. 2019. Z protokolu sepsaného při zmíněném místním šetření a z přiložené fotodokumentace vyplývá, že spádovost uváděná v projektové dokumentaci odpovídá skutečnosti (viz str. 5 protokolu). Proti tomu žalobci argumentují snímky z internetové aplikace Google Earth, které jsou přílohou žaloby. Dle názoru soudu však takovýto důkaz předložený žalobci nemůže ve světle podkladů shromážděných stavebním úřadem obstát a zvrátit tak závěry stavebního orgánu.
15. Žalobci předložené fotografie, na kterých jsou uvedeny informace o pozemcích „X2“ (206 m.n.m.) a „X3“ (207 m.n.m.) nehodnotí krajský soud jako relevantní důkazy, které prokazují faktický stav na pozemcích. Tyto internetové orientační informace nemohou jakkoliv vyvrátit skutečnosti zjištěné a odborně naměřené autorizovaným inženýrem přímo na dotčených pozemcích. Navíc skutečnosti zjištěné autorizovaným inženýrem byly následně ověřeny samotným stavebním úřadem při místním šetření dne 24. 10. 2019. Pokud žalobce namítal pochybení správního orgánu při tomto místním šetření, tak k tomu krajský soud uvádí, že žádné pochybení na straně stavebního úřadu neshledal.
16. Žalobce namítá, že z provedeného protokolu vyplývá, že místní šetření bylo provedeno před vstupem na pozemek a že zástupce žalobců se nemohl samotného měření účastnit. Tato tvrzení žalobce jsou však zcela matoucí. Krajský soud po přezkoumání dotčeného protokolu zjistil, že místní šetření bylo **zahájeno** na místě stavby před rodinným domem č. p. X za přítomnosti zástupce žalobců, p. B. mladším. Následně je v protokolu popsána stavba včetně spádovosti pozemků a dalších při místním šetření zjištěných skutečností. Následně je všemi zúčastněnými osobami dohodnuto, že svá vyjádření k jednání předloží stavebnímu úřadu do 29. 10. 2017. Žalobci však své vyjádření zaslali stavebnímu úřadu skrze JUDr. Doležala těsně před zahájením místního šetření dne 24. 10. 2019, tudíž jejich námitky nemohli směřovat do samotného místního šetření. Jiné vyjádření již žalobci nezaslali. Krajskému soudu taky není zcela zřejmé, z jakých skutečností obsažených v protokolu z místního šetření vyplývá, že místní šetření neprobíhalo přímo na dotčených pozemcích a že se měření a dalších činností účastníci nebyli přítomni. Navíc jiné zúčastněné osoby, manželé V., k místnímu šetření uvedli, že „*podrobným ohledáním části plotu mezi pilířem a kioskem pro elektro (PRIS) jsem zjistil...*“. Krajskému soudu tedy naopak z protokolu vyplývá, že místní šetření bylo provedeno za

přítomnosti zúčastněných osob na dotčených pozemcích, se zjištěnými skutečnostmi byli seznámeni a byla jim poskytnuta lhůta se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit. O opaku nevypovídají ani vyjádření zúčastněných osob. K tomu nelze zapomínat, že protokol o místním šetření všechny zúčastněné osoby podepsaly, a to bez jakékoliv výtky ke skutečnostem v protokolu obsažených.

17. Krajskému soudu dále z protokolu o místním šetření ze dne 24. 10. 2019 nevyplývá, že by fotodokumentace musela být pořízena až po skončení místního šetření, jak vytýká žalobce. Nicméně i pokud by tomu tak bylo, nemá to žádný vliv na zákonnost místního šetření či rozhodnutí správních orgánů. Krajský soud nepředpokládá, že by se stav na pozemcích od ukončení místního šetření do pořízení fotodokumentace změnil takovým způsobem, aby jakkoliv zkreslilo skutečnosti zjištěné při místním šetření. Navíc nelze opět zapomínat, že fotodokumentace pouze dokazuje skutečnosti zjištěné při místním šetření za přítomnosti zúčastněných osob, tyto skutečnosti nebyly zúčastněnými osobami jakkoliv sporovány a jsou shodné se skutečnostmi, obsaženými v projektové dokumentaci vypracované autorizovaným inženýrem. Žalobní námitka žalobce ohledně nepravdivě zjištěného skutkového stavu tak nebyla důvodná.
18. Jako další se krajský soud zabýval námitkou žalobců spočívající v tvrzeném nedostatečném vypořádání žalovaným otázky vzdálenosti zastřešené pergoly od fasády dílny žalobců, kde dle tvrzení žalobců při větších deštích může dojít k promáčení fasády žalobců a následně k ohrožení stability podloží. Krajský soud k tomu uvádí, že touto otázkou se již opakovaně zabývaly správní orgány. Stavební úřad se tímto podrobně zabýval ve svém rozhodnutí na str. 16 a 17 svého rozhodnutí. Stavební úřad při svém rozhodování vycházel nejen z odborně vypracované projektové dokumentace, ale také z vlastního šetření na místě, přičemž dospěl k závěru, že stavba pergoly nemůže nijak změnit hydrogeologické a geologické poměry na pozemcích, a to nejen díky svému technickému řešení odvodu dešťové vody (viz projektová dokumentace). V podrobnostech krajský soud odkazuje na rozhodnutí stavebního úřadu (str. 16 až 17.) a rozhodnutí žalovaného (str. 8), se kterými se plně ztotožňuje. Nelze totiž zapomínat, že pokud jsou žalobní body shodné s námitkami odvolacími, bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat [není totiž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené - tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva a Ústavní soud], event. je stručně zopakuje. Jak totiž uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III.ÚS 1889/20, *„úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“* Závěry správních orgánů dle hodnocení soudu vycházejí z odborných podkladů a skutečnosti v nich obsažené nemá krajský soud za sporné a nebylo tedy na místě je zde zdlouhavě opětovně opisovat. Žalobci navíc správním orgánům ani soudu nepředložili jediný důkaz, který by skutečnosti obsažené v rozhodnutích správních orgánů vyvracelo. Žalobní námitku ohledně nesprávně odváděné dešťové vody tak hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

19. Žalobce v závěru žaloby opětovně namítá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou znemožnění údržby drátěného plotu žalobců, když vzdálenost zděného plotu manželů Danihelkových od drátěného plotu žalobců je pouze 3 - 7 cm. Nicméně krajský soud není toho názoru, že se touto otázkou správní orgány nezabývaly dostatečně. Stavební úřad se touto námitkou žalobců dostatečně zabýval na str. 16 svého rozhodnutí a dospěl jednoznačně k závěru, že údržba tohoto neudržovaného plotu možná je. Tento závěr aproboval žalovaný na str. 8 žalovaného rozhodnutí, kde žalovaný dospěl ke shodnému závěru se stavebním úřadem a připustil, že bude potřeba při údržbě vynaložit většího úsilí, avšak toto není nepřiměřené. S těmito názory se zdejší soud v plném ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Krajský soud však především odkazuje a cituje své závěry obsažené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2019, č.j. 52 A 3 /2018 – 76, kde se totožnou námitkou žalobců již jednou podrobně zabýval: „*Naopak údržba drátěného plotu žalobců [pokud jej žalobci budou vzdor existenci nového plotu z bezúdržbových okrasných cíble DITON skutečně zachovat a udržovat (což dosud pravidelně nečinili, jak plyne z fotografií založených ve správním spise)] možná je (viz např. fotografii na listu číslo 35 soudního spisu), a to způsobem popsáním v souhrnné technické zprávě projektantem (v případě potřeby je též možno pletivo demontovat a po jeho údržbě opět připevnit na ocelové sloupky, event. nahradit bezúdržbovým poplastovaným pletivem), byť soud připouští, že se jedná o situaci hraniční (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2013, č. j. 10A 285/2011 – 85, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013 – 53). Ostatně žalobci proti závěrům projektanta týkajícím se údržby drátěného plotu žádné konkrétní žalobní námitky v žalobě neuplatnili a soud není oprávněn je za žalobce domýšlet.*“
20. Krajský soud nevidí jediný důvod, pro který se od svého již vyřčeného názoru odchýlit. Žalobcem zmíněná skutečnost, že v novém rozhodnutí stavební úřad nezmiňuje vzdálenost plotu 5 – 7 cm, ale nově 3 – 7 cm, na názoru soudu nic nezmění. Byť sám žalovaný připustil, že novým přeměřením byla naměřena mezi ploty i vzdálenost 3 cm, tak ale samotný stav na pozemcích, který byl fotografiemi již při prvním rozhodování stavebního úřadu zachycen a byl znám při prvním rozhodování zdejšího soudu, se nezměnil, tudíž se nezměnila ani možnost údržby, která je i při vzdálenosti 3 cm od druhého plotu možná tím způsobem, jakým popsal autorizovaný inženýr a shodně s ním zdejší soud v již výše citovaném rozsudku.
21. Z výše uvedeného tak vyplývá, že postupem správních orgánů nedošlo k porušení § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, jak tvrdí žalobci [žalobci nejspíše v omylu tvrdili porušení ust. § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona]. Tuto žalobní námitku tak krajskou nehodnotil jako důvodnou.
22. Krajský soud k otázce údržby drátěného plotu závěrem uvádí, žalobci předložený znalecký posudek je pro posuzovanou věc nevypovídající. Znalec ve svém posudku uvádí, že výměna/údržba plotu bude obtížnější, aniž by uvedl, na základě jakých úvah k tomu dospěl. Navíc skutečnost, že údržba/výměna plotu bude obtížnější, není správními orgány nijak sporována, není pouze hodnocena jako nepřiměřená zátěž. Pokud na základě tohoto znaleckého posudku žalobci uvádějí, že jim stavbou zděného plotu může vzniknout škoda z titulu obnovení plotu v částce 4 333,- Kč, tak tato skutečnost ani ze znaleckého posudku nijak nevyplývá. Znalec závěrem ve svém posudku uvádí, že pořizovací cena nového plotu by činila 4 333,- Kč, přičemž současná hodnota plotu je 650,- Kč. Znalec se ve svém

posudku nezabýval výpočtem v budoucnu možné vzniklé škody, zabýval se pouze aktuální hodnotou nemovitosti (plotu) a cenou pořízení plotu nového (viz výpočty obsažené ve znaleckém posudku). Navíc krajskému soudu není v tuto chvíli jasné, jak by mohla údržbou plotu vzniknout jakákoliv škoda. Žalobci předložený znalecký posudek tak nebyl pro projednávanou věc relevantní.

23. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.
26. O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobci se ve lhůtě k tomu nevyjádřili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.). Žádná z případných osob zúčastněných na řízení své práva osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s.ř.s. neuplatnila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 26. srpna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje